

9

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

„Žádný člověk není ostrov sám pro sebe . . . “

John Donne

Úvodní slovo

Protože toto číslo farního časopisu vychází přesně týden před volbami, je naprosto jasné, o čem úvodní slovo být nesmí. O všem, co by se mohlo být jen stínem dotknout záležitostí aktuálních a konkrétních. Jsou totiž mezi námi tak zdatní odhalovači skrytých významů a vykladatelé toho, co se neřeklo, i když myslelo, že vedle nich takový autor Šifry mistra Leonarda stojí jako naprostý břídil. A jelikož nechci riskovat dohady, kterouže politickou stranu vlastně podporuji, konečně jednou může mít úvodní slovo pouze duchovní obsah.

A ten se dá vyjádřit několika jednoduchými větami: Nežijeme jenom sami pro sebe. To, co se děje kolem nás, se nás týká. Před Bohem máme odpovědnost nejen za to, co děláme, ale i za to, co neděláme. Náš svět není ideální. Musíme hledat to, co se našemu ideálu alespoň přibližuje. A konečně: Neudělat ani malý pokus něco změnit a pak se schovávat za paušální odsuzování všeho špatného, je nejen zbabělé, ale především nekřesťanské.

Tak – a už se těším, jak rychle se dozvím, co jsem tímto vlastně chtěl říct!

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• Jak už jsme psali v minulém čísle Tomáška, v sakristii je možno si objednat CD s fotodokumentací z rekonstrukce a oslav 650. výročí posvěcení kostela. **Cena je dobrovolná** – výtěžek bude použit na zaplacení oprav sakristie.

Ti, co si již CD objednali, si je budou moci vyzvednout v sakristii během příštího týdne.

• V neděli 11. června 2006 při mši svaté v 9:00 hodin přistoupí děti z naší farnosti k **1. svatému přijímání**. Prosíme předem o pochopení, že část míst v lavicích bude rezervována pro rodiče a příbuzné.

• V sobotu 2. září 2006 se uskuteční ve Žďáru nad Sázavou v areálu zámku a klášterního kostela další ročník **Diecézní poutě rodin a farností**. Setkání začíná společnou mší svatou s otcem biskupem Vojtěchem, pak následuje strukturovaný program na několika pódíích pro různé skupiny účastníků. Předběžně oznamujeme, že na tuto pouť bude z naší farnosti vypraven autobus. Pokud chcete začít školní rok ještě trochu prázdninově, ale taky poprosit o dary Ducha svatého, udělejte si do kalendáře poznámku. Další informace budou zveřejněny během prázdnin.

Jupí

Písničková soutěž skautek

Po loňském netradičním Jupí, které proběhlo v Brně, jsme se opět vydaly „ztratit“ své hlásky do přírody. Tyto tři skvělé dny jsme strávily na faře v Bedřichově u Lysic. Zahrály jsme si různé hry, prozkoumaly zdejší okolí, ale hlavně jsme si pořádně zazpívaly. Samotná soutěž vypukla v sobotu odpoledne. Světluší družinka Kuřátek nás pobavila písničkami o žabkách, šnečkovi a krtkovi. Medvídci nám zase předvedli krásnou trpasličí svatbu. Skautské družinky to měly těžší v tom, že musely mít také autorskou písničku, ale témata byla opravdu zajímavá. Vlaštofky nám předvedly Velkou soutěž bohů, od Veverek jsem se dozvěděly, že se zase vrátili Lovenetici, a od Lišek, jak je to s naším usínáním. Nakonec vyhrála skupinka Vlaštofek a Kuřátek, ale myslíme, že všechny družinky podaly skvělé výkony a už se těšíme na další Jupí.

Neaty a Mersi

Z farní charity

DĚKUJEME . . .

Vážení a milí farníci i návštěvníci našeho kostela sv. Tomáše! Sbíрку na *pomoc lidem postiženým letošními jarními povodněmi* jsme dne 18. května ukončili i s ohledem na další nové sbírky, které jsou avizovány. Celkově jste na náš účet přispěli částkou **23 700 Kč**. Tyto peníze byly odevzdány na Oblastní charitu Brno a jsou poukázány na příslušné povodňové konto ČKCH. Všem štědrým dárcům upřímně Pán Bůh zaplat'.

Dobrovolníci farní charity

Slovo nemocným

„Milosrdenství chci a ne obět'.“

Mt 9,13

Když lidé slyší slovo *obět'* naplňuje je to stísněností, protože mají dojem, že se zbavují něčeho, co mají rádi a na čem jim záleží. Toto slovo však nevyjadřuje na prvním místě ztrátu nebo vzdávání se něčeho, ale znamená to posvěcení něčeho. Vzorem dokonalé oběti je obět' Ježíše Krista, Božího Syna, na kříži. Z této jeho oběti pro nás vychází všechno, co potřebujeme k našemu posvěcení. Obět'

je jediný most mezi Bohem a lidmi. Je uskutečňována v každé mši svaté, která se koná. On dává všem přítomným příklad, jak mají jednat ve svém životě. Ježíš se při každé mši svaté obětuje za celé lidstvo. Tím nám naznačuje, že nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí za své přátele svůj život. Ježíš nepřináší svoji obět' jako sebezápor, ale jako dar, jako projev jeho lásky k nám lidem. Nás všechny vybízí, abychom jednali podobně. V evangeliu sv. Matouše říká: „Chci milosrdenství, a ne obět'.“

Když Ježíš pronášel tato slova, věděl, že každé prominutí a odpuštění druhému člověku je spojeno s obětí, protože když člověk odpustí a zapomene na to, co odpustil, když to nepřipomíná, ale jedná, jako kdyby se nic nestalo, vyžaduje takové jednání velké úsilí a skutečnou lásku k druhému člověku. Je to však jednání, které přináší do lidské společnosti dobro, klid a radost.

Když se zúčastňujeme mše svaté, máme se učit napodobovat Kristovu lásku k lidem, máme se učit radostně rozdávat druhým lidem. K tomu, abychom se to naučili a uskutečňovali to v denním životě, je nutné, abychom stále víc poznávali Boží vlastnosti, hlavně jeho milosrdenství a dobrotu, a abychom se snažili svým jednáním projevit svoji vděčnost za všechno, co od něj máme. Máme se naučit dělat radost druhým lidem a být si vědomi, že to, čeho jsme se vzdali pro druhé, získalo trvalou hodnotu, která se nikdy

neztratí. Arcibiskup Cyril Stojan prohlásil, že skutečně naše je jenom to, co jsme rozdali druhým.

Když s zúčastňujeme mše svaté, můžeme vkládat na obětní misku všechno, co nás trápí, všechno, co děláme nebo snášíme. Můžeme to obětovat za některé konkrétní lidi nebo všeobecně za potřeby těch, kdo to právě potřebují. Tím všechno, co v našem životě je, i když to samo o sobě má malou hodnotu, získává hodnotu trvalou, která se nikdy neztratí!

Když budeme chtít být bdělí a vnímaví k možnostem prokazovat dobro lidem kolem nás, budeme vždy mít dost možností a příležitostí prokazovat malé skutky, které však mohou být v očích těch, kterých se budou týkat, skutky hodnotné. Jistě je také pozitivně zhodnotí Bůh ve své vševědouce a naprosté spravedlnosti.

Čím budeme mít opravdovější snahu využívat příležitostí, abychom udělali radost druhým lidem, tím víc se nám to bude dařit a tím hodnotnější bude náš život.

otec J. Šik

Rozhovor

Dnes přinášíme rozhovor s šéfredaktorem „Tomáška“, Honzou.

Bylo již na čase nakouknout pod pokličku „tomáškovské“ redakce a ujasnit si, jak se vlastně časopis vytváří. Co vše

předchází chvíli, kdy leží přichystán na stolku v kostele k rozebrání. Jaké k tomu potřebuješ technické vybavení? Kolik času je zapotřebí k vysázení jednoho čísla a jak je to s ilustracemi?

Se Sojkou přepíšeme „papírové“ příspěvky do elektronické podoby a tyto spolu s příspěvky zaslány na redakční emailovou adresu (viz tiráž) upravím na počítači pro sazbu v typografickém systému L^AT_EX. Výsledkem je brožurka v postscriptovém formátu, kterou si lze stáhnout z internetu a vytisknout, a dále dokument ve formátu PDF, který posílám nejpozději ve středu večer do tiskárny – zpravidla se jedná o náklad 1000 ks. Před odesláním je potřeba provést jazykovou korekturu, kterou má na starost Marta Ještěrka Svobodová. V pátek odpoledne vyzvedne Bob vytištěného „Tomáška“ a dopraví jej do kostela, kde se po večerní mši skládá.

Doba potřebná k vysázení závisí na počtu příspěvků a složitosti textu (použití tabulek, obrázků, specifická úprava textu apod.). Někdy jde vše jako po másle, ale občas se u toho pěkně zapotím. ☺ Největší problém je vměstnat text do určitého počtu stran (8, 12, 16) a zajistit, aby celá plocha strany byla optimálně využita. Vznikne-li někde větší prázdný prostor, nastupují na scénu „vycpávkové“ obrázky. Pro tyto případy mám cédéčko plné nejrůznějších obrázků a občas poslouží internetové zdroje. Z nich pak vybírám vhodný obrázek podle tematického obsahu článku.

A nyní tě požádám o pár údajů o tvé osobě.

Nerad bych, aby to vypadalo jako v nějaké seznamce, takže stručně. ☺

Studuji posledním rokem na Mendelově univerzitě v Brně, obor Ekonomická informatika. Baví mě práce na počítači, zejména programování, sazba v L^AT_EXu apod. Ve svém volném čase poslouchám hudbu, sportuji, rád se podívám na dobrý film, když je chuť, něco si přečtu . . . Mám rád společnost dobrých přátel.

Jak dlouho patříš do farnosti sv. Tomáše a jak dlouho zde ministruješ?

Někdy, jak vidno, zastupuješ ve funkci kostelníka – dá se říci, že službě farnosti věnuješ dost svého času (a to vše se zářivým úsměvem).

K Tomáškovu chodím odmala. Ministrovat jsem začal v 10 letech – v době, kdy zde působili otcové P. Mráz a P. Posád. Od té doby uplynulo 16 let.

Ano, za Boba sem tam zaskočím – přece jenom kostelníčení je po všech stránkách náročná služba a i Bob si potřebuje někdy dát „voraz“. S tím zářivým úsměvem to pokaždé tak žhavé není, hlavně, když ráno otevírám kostel a ještě při tom spím. Mám pocit, že o mně platí věta „Ať vstávám kdy vstávám, probouzím se v jedenáct.“ ☺

Kompenzuješ práci na počítači nějakým sportovním vyžitím?

K mým oblíbeným sportům patří bowling a kulečnick. Ale abych měl také trochu

pohybu a neutratil za bowling moc peněz ☺, tak pravidelně hraji sálovou kopanou a chodím do školní posilovny. Občas si vyjedu někam na kole, jdu na výlet apod.

Máš na závěr nějaký vzkaz pro čtenáře „Tomáška“?

Rád bych poděkoval všem, kteří posílají své příspěvky do „Tomáška“, a také prosím o pochopení, najdete-li v „Tomáškovu“ nějaké přehlédnuté nedostatky či chyby – i členové redakce jsou jen lidé. ☺

*Za rozhovor děkuje
Jarka Cýrusová*

Farní pout' na Vranov

8. května 2006

Pondělní rána nemám příliš ráda, a tak jsem ráda, když se tato řada povinných pondělních vstávání tu a tam přeruší. A právě pondělí 8. května t. r. patřilo k oněm ojedinělým pondělkům v životě člověka pracujícího i člověka školou povinného, u nichž existuje důvod, proč se na ně v neděli večer těšit. Kromě příjemné představy, že nadcházející den přinese pracovní klid, resp. školní prázdnou, oním důvodem jistě pro mnohé farníky od sv. Tomáše byla mj. i farní pout' na Vranov. A ač byl pro pěší poutníky sraz na konečné v Útěchově stanoven na můj vkus poněkud nekřesťansky na devátou hodinu

ranní, vstávalo se mi ono pondělí kupodivu mnohem lehčeji než v pondělky pracovní.

Nutno přiznat, že můj smysl pro prostorovou orientaci není dost dobře možné nazvat dobrým. A tak jsem onoho rána opouštěla náš dům s mírnými obavami, kolik pokusů a dotazů budu tentokrát potřebovat k tomu, abych našla místo srazu. Nicméně v tomto případě bylo mé bloudění skutečně minimální, takže se mi podařilo na správný konec Útěchova dorazit dokonce dříve než některým nebloudivším. Po duchovním slově otce Vrbackého, požehnání na cestu a společném zpěvu jsme vyrazili vpřed tempem, jež lze při troše dobré vůle označit jako rozvážně rozjímavé. Zastávek jsme využili nejen k oddechu a občerstvení, ale jedna z nich patřila také společné modlitbě růžence po skupinkách, které se vytvořily na základě losování. Jak čas ubíhal, nabývalo na intenzitě sluneční záření, ale zároveň naštěstí narůstal i počet ušlých kilometrů. A tak se nám podařilo ještě dřív, než vranovské zvony odbily poledne, šťastně dorazit k mariánskému poutnímu chrámu. Tam již nás očekávali ti, kteří na Vranov doputovali autobusem nebo autem.

Po duchovním nasycení při poutní mši sv. nastal čas pro neméně žádoucí nasycení těla. To jako obvykle proběhlo v jídelně vranovského poutního areálu a díky ochotným a šikovným tvůrcům onoho velkého množství dobrot mohlo být také ono neméně intenzivní. Pro mě osobně pak bylo zároveň velmi inspirativní. A tak bych chtěla touto cestou poprosit autorku

(nebo snad autora?) oněch naprosto jedinečných motanců na slano s kečupem a ještě dalšími ingrediencemi (které si bohužel nejsem schopna zpětně vybavit, nicméně onen výrazný chuťový zážitek pocítuji ještě při psaní těchto řádků), zda by nebyla tak laskava/nebyl tak laskav a neprozradila/neprozradil mi – pokud to právě není rodinné výrobní tajemství – recept. (Zn.: Na oplátku nabízím některé z mých osvědčených receptů dle Vašeho vlastního výběru.) Výrobci moučníků necht' pak prominou, ale vzhledem k tomu, že já sladké (až na několik výjimek, které potvrzují pravidlo) zrovna moc nemusím, se vůbec necítím být kompetentní se jakkoli vyjadřovat k chuťovým kvalitám oné části občerstvení, jež v sobě obsahovala cukr.

Protože počasí bylo krásné, strávila jsem poobědovou siestu při příjemné konverzaci sedíc před jídelnou, popíjejíc přitom džus a kochajíc se nádherným okolím vranovského areálu. Domnívám se totiž, že teprve při pohledu na vranovskou zahradu člověk plně pochopí, proč Bůh stvořil ráj právě jako zahradu (srov. Gn 2,8n.), a ne jako např. městské sídliště. Neméně skálopevně jsem pak přesvědčena o tom, že Adam s Evou museli mít z Edenu minimálně tak krásný výhled do okolí, jako je ten vranovský. Prozíravost pak radila posilnit se na cestu domů, a tak jsem neodolala možnosti vlastnoručně si opéct špekáček na ohništi vranovské zahrady. Občerstvena na těle i na duchu jsem pak v pozdním odpoledni vyrazila zpět k domovu.

Původně jsem si myslela, že zlatým hřebem mé pouti na Vranov bude onen špekáček z vranovské zahrady. Moje paní domácí mi ale udělala mnohem lepší tečku za naším letošním vranovským putováním. Když jsem ji totiž nazítří náhodně potkala na schodišti našeho domu, řekla mi, že se jí pouť na Vranov moc líbila, a úsměv na její tváři zřetelně dosvědčoval, že jí vranovské putování i přes její poněkud pokročilý věk nepřineslo únavu, ale naopak osvěžení. A tak i v tomto případě finis coronat opus.

Marie Škarpová

Farní pouť

Z jiného úhlu pohledu . . .

Rok se otočil jako na obrtlíku a byl tu opět máj – poutí čas. Již po šesté vyrazili farníci od sv. Tomáše na pouť k Matce Boží vranovské, aby uprostřed krásné přírody v poutním chrámě a pak i v zahradě jásali a radovali se ze společných zážitků. Neboť na pouti ocitnou se pohromadě „osmáci“ s „devátáky“ i s „jedenáctáky“, což nebývá častým zvykem. Podmračená obloha a poněkud chladnější ovzduší ani trošku nezchladili nadšení a elán poutníků vyrazivších z Útěchova v čele s Keprníkem a potěšených i pěší účastí P. Petra Vrbackého a pana kaplana otce Josefa. Sluníčko ocenilo jejich odhodlání, rozzářilo se v plné síle a vydrželo tak takřka po celý den.

Putování lesními tišinami cestou s občasnými výhledy na Adamov o délce asi 6 km bylo příjemné a mnozí si konečně stačili dovyprávět vše, co kdy před kostelem či v kavárně nestihli, případně navázat nová přátelství. Nikdo cestou nepadl vyčerpáním, každý šel podle svých možností buď na začátku houfu, uprostřed či na konci, všichni došli až na Vranov. Nikdo také nezabloudil, přestože jsou někteří v umění bloudit velice zdatní. Chůze byla přerušována pouze úžasem nad přírodou, svačinkami a především modlitbou růžence. Po rozebrání různobarevných lístečků z košíku si každý našel svou skupinku podle uvedeného tajemství a společně se určený desátek pomodlil. Na Vranov již nebylo daleko a jakmile jsme se blížili ke kostelu, uvítala nás zvonkohra. A byl čas jít na mši svatou společně s poutníky dorazivšími autobusem. P. Petr Vrbacký nás vybízel k radosti a domnívám se, že většina z nás si vzala za svá jeho slova alespoň pro odpolední čas. Po mši sv. došlo na rozdávání pamětních obrázků a svíček, zajištěných díky obětavosti Irenky Lesákové, a následné radostné hodování v jídelně. Všechny kuchařky a pekařky se jako vždycky vyznamenaly a bylo na čem si pochutnat. Děti jako obvykle radostně využily možnosti soutěží, rybařily, házely šipkami, srážely kuželky či kelímkové pyramidy tak razantně, že mnozí dospělí neodolali a šli si uvedené sportovní disciplíny vyzkoušet též. Nejnáročnější byl hokejový útok na medvědí branku, ve kterém si nejúspěšněji vedla ostřílená hokejistka Sojka (záhy poté

jí přišla od NHL nabídky k vystřídání Jaromíra Jágra v hokejovém týmu, není však známo, zda ji přijala). Méně sportovně založení jedinci odešli k táboráku opékat špekáčky a pokračovat v radostném hovoru. Oheň vesele praskal a kouř zvolna stoupající k nebi se radostně zatetelil při spatření nejmenovaného farníka, ke kterému se okamžitě stočil a neopouštěl ho po celou dobu jeho přítomnosti u ohně, přestože si zmíněný nejmenovaný farník různě přisedával a dával tak kouři najevo nezájem o jeho přátelství. Z uvedeného vyplývá jedna důležitá poučka – nikdy si u táboráku nesedejte vedle nejmenovaného farníka, protože vás budou štípat pořádně zakouřené oči.

Vranovský kostel při pohledu ze zahrady tonul v jabloňových květech a málokdo toužil po návratu domů zpět do drsné životní reality. Nebylo však zbylí, dalším dnem začínal nový pracovní a školní týden a nezbývalo, než při loučení myslet na příští farní pout', která bude zajisté zase tak hezká jako ta letošní. Zbývá ještě připojit malý zážitek na závěr. V průběhu pěší pouti si jedna maminka stýskala, že její dítě má již asi v polovině cesty unavené nožky a bude zřejmě nutno ho nést. Boží pomoc skrze člověka na sebe nenechala dlouho čekat. Jedno malé miminko velkomyslně přepustilo svůj kočárek unavenému dítěti, protože samo chtělo mít lepší přehled, který byl možný pouze z maminčiny náruče, a tak se vše dělo k spokojenosti všech zúčastněných.

Jarka Cýrusová

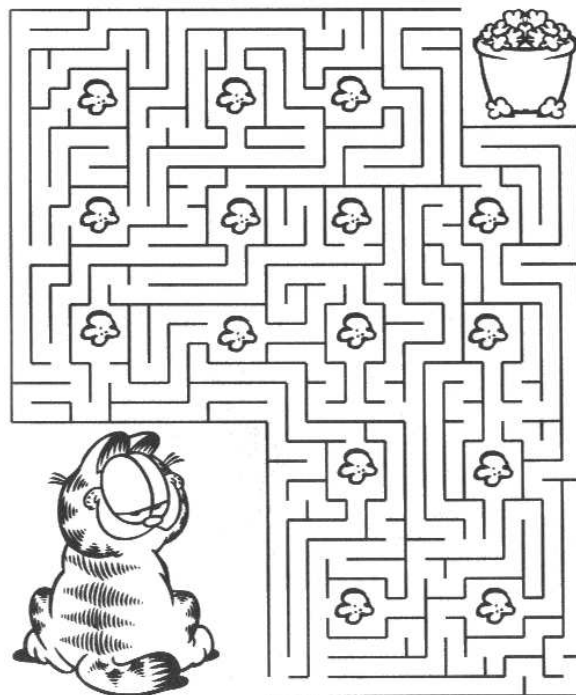
Bystré hlavy

S Garfieldem v bludišti

Milé bystré hlavy,

pomozte kocouru Garfieldovi spočítat, kolik kousků kukuřice sebere cestou ven z bludiště. Počítají se pouze ty kousky, které leží na cestě ven z bludiště, ne ty, které najde, když zabloudí. ☺ Přeji příjemné počítání a dobrou chuť. ☺

**KOLIK KOUSKŮ KUKUŘICE GARFIELD
CESTOU SEBERE?**

Scampi